

כה:

עין משפט
נר מצוה

א מ״י פ״ד מהל' פסולי מוקדשין הל' ופ״ד מהל' תמורה הל״ב:
ב מ״י פ״ד מהל' פסולי מוקדשין הל״ד:
ג מ״י שם הל״ט״ו:
ד מ״י שם פ״ה הל״א:

נוסחת הריב"ז

[ח] (ושלנו) ליתא ב"י:
 [ג] (אבל) ליתא ב"י: [ג] ואי:
 [ז] ואל וליד: [ח] (אף) ליתא:
 [ז] שחקינן: [ז] (קף) ליתא:
 ב"י: [ח] מורת אשם פסול
 ונלו. ג'יון ע"ז: [ט] ואח"כ
 אלא גזר: [י] לשם עולה:
 כדמחר כל הוי לישן וחי
 נ"ל: והשחר ליתא:
 למכתב ב"י: [ט] ג'יון ואי
 נ"ל: [ט] אשם הוא הוא
 קרי: [ט] דלאו: [ט] ומשני
 ר"ע כ"י: [ט] מדת"ק: [י] וכן
 שחר חייב:

מוסף רע"י

[illegible]

פי' הרא"ש

למה לי קרא לחסאת ואשם
למעוטי דאינן קרבינ אשם
לחכאת גמירי לה דלמיתא
זולי: הלכתא גמירי לה כל
שבחשטא מתה כאשם
יענה. תרעה עד שחטאב
יחיה ברמיה עולה אשם
איהו גופא לא: אשם
שנינק לרעיה שמסרו
ורועה ואח"כ שחטו לא
עולה כשר. הלכה היא
גמירי כמו (א) אמר מר. ותו
ליכא דמשמע דוקא בגמיר
היא הלכה אבל לא בשאר
חובי קרבנות: והתניא
שאר חייבי קנין שבתורה
גון זב וזבה ויולדת:

(א) משמע דלפני רבינו לא היה הגירסא בגמ' אמר מר הלכה היא.

מי שאמר פרק רביעי נזיר

אצל יקריצה עולה ושלמים
מורת אשם קריצה עולה
הוא אומר אשם הוא
לא קרא. וא"ת לישיני ליה

ולדי קדשים בבית
קחני יכול אף וּלְדִ
בן ת"ל רק למה ל
לה ולד חמאת למיר
אשם הוא דאתא
מירי לה כל שאילו
יועה א אלא אי
הילכתא ואי אקרי
לא כלום קמ"ל קרי
עליה בעשה: ר"ע א
אומר אשם הוא בה
מרא גמירין לה כל
יועה הכי נמי וי
דאמר רב הונא א
לרעיה ושחמו לש
ניתק הא לא ניתק
בהוייתו יהא אמר מ
ליכא והתניא יושא

קרא דרך אלל למעוט
מזרבת רק לומר ולא קרב
אשם גופיה שבלמה לדידי
בזאשם לא זריכא לי קרא
מהילכחא דלא קרב אשם
דרך לעשא אלל לדיך
לחיסור הקרבה אינו נתיקן
והוא הכתוב בזאשם גופיה
אשם שניתק לרציה.
העברה שנתה תמות וכל
ן לרעיה שמסר לרועיה
ואחרי כן נמאלי רועיה
דמיו עולה וקאמר² רב
תמות לקחו ושטעו אין אשם³
נעלה: **ניתק אין אשם**
היינו אשם ופסול פירוש
לא לשמעיעין דבעי יתמוק
הא הילכתא הוא דכל
ס רועה אלמא דבעי יתמוק
איה כי לא יתק נמי
ה אלמא דיתמוק לא היו
א דהוא והתם נמי קשה
בבא⁴ שניתי כל שצחצח
א דקאמר הל"ס בזאשם
שום גזירה דלחלא כפרה
אין יתק אין לא יתק לא
גזרו דבעי יתמוק לרעיה

[illegible]

אָלץ וולדי קדיש. יעלן לציט הבחירה וימותו דכתיב^א תשא וצלת. קמ"ל ועשית עולותיך^ב דשרו להו לעולה ושושלים: אלא אי מהלכתא. ולא קמ"ל מקרא ה"א הילכתא דלמימא אולה ולד חטאת ואשם רועה זאלץ זאי אקריביה לא לייחייב עשה: קמ"ל קרא. דכתיב (קס) ואין רק אלא למעט דהני הוא דמפרש דאין קרא ועשית עולותיך מקריב אחת ולדומיהן ותמורותיהן זאלץ ולד חטאת ותמורת אשם זאי מקריב להו קאי עלייהו בעשה דלאו הכא ממלל עשה עשה: אשם שניטק לרעייה. כגון תמורת אשם אז שעברה שנתו אז שנתכפרו בעליו אז שנתו ניתק לרעייה שילא וירעה עד שיסתאף וימכר ויפלו דמיו לגדבה^ג זי שהקדיש ושחטו לשם עולה: כשר. הואיל וסופו לכשיפול זו מוס הוא נמכר ומצידין בדמיו עולת נדבה. וקמ"ל טעמא דניתק הא לא ניתק זי אף שלא שחטו לשם עולה אלא ששחטו סתם אינו כשר: דאמר קרא הוא^ד כשויית יהא. דכל זמן שלא ניתק תורת אשם זי מעליו פסול: ע"א אשם שניטק. כגון שהפרישו ואבד והפריש אחר תחתיו ואחר כך טעמא זא גובר ואמר ניתק זה לרעייה ועבר ושחטו זי אשם דאמר קרא הוא^ה כשויית יהא.

עולה ולעשותו כליל בעולה אפילו לכתחילה משום דזה זכר וקדש
קדשים זה זכר וקדשי קדשים בדאשם ועולה ליכא נקבה אבל שאר
קדשי קדשים ששחטן לשם עולה אסור לזרוק דמן לשם עולה ואין
כליל בעולה דכשרין הן כי שחטן לשם עולה אלא שלא עלו לזעלים
לשם חובה" אבל אין יוצאין מותרתן הראשונה אלא בחזקתן קיימו:
שעמא דנימא לא הוה נימא. לא שרי לזרוק דמו לעשותו כליל בעולה
לדאמר קרנא הוא בזהווייתו יאה אצל גבי שאר זבחים לזעלים אסור
לעשותן ו עולה שאע"פ ששחטן לשם עולה אסור לשנות ולזרוק
דמן לשם עולה כדאמר במסכת זבחים (דף ג.) כל הני לישיני [ולחזין]
הילכך לא אינטריך למיכתב ליהוה בזהווייתו יאה: ע"א נימא ושחטו לשם
עולה כשר. לזרוק דמו לשם עולה אבל לא נימא פסול משום לשם
אשם לא מצי זריק ליה שהרי נתכפרו צעלי ולשם עולה לא דאמר
קרא הוא בזהווייתו יאה דכשם שקודם שנתכפרו אש שחטו לשם
עולה אינו אלא לשם אשם הכי נמי כי נתכפרו הואיל ולא נימא
אכתי הוי בחזקת אשם ואינו זורק לשם עולה ולשם אשם נמי לא
ידעה נתכפרו אלא הדם ישפך והבשר ישרף אבל שאר קדשים כגון
פסח שזוקק לרעייה אפילו לא נימא מפסח לשם שלמים כשר לזרוק
דמו לשם שלמים ולהקטירו לשם שלמים. וזו"א קשיא לר"ע נמי
איכא למימר אי מהילכתא ה"א כו' דנימא נמי אשם הוא(א)
ויקרב ואין תמורתו קריבה אולאו הבא מכלל עשה עשה וילר"ע
ליכא למימר הכי בדשלמא למ"ק דקא יליף מועשית עולותין דהא כתיב
עשה בקרבא ועשית להכי איכא למשמע ו דקאי עולה בעשה אבל
לר"ע ליכא למימר הכי דהא לא כתיב עשה בקרבא אלא כתיב דהא
קרב בקרבא אלא הוא לחוד: **אמר מן הלכה היא צנויר.** דלע"פ דמי
נתחמא מעורבים בזה יפלו לנדבה: וסו יניא. אלא צנויר והאיכא
הא דתניא: וזו"א חייבי קניין שצבורה. שהן בעולה ויורד:

פִּרְשָׁה וּפְסָקִים פ' חנו דברים (דף עג: ושם) מייבש נמי' דרר הוה
 מ' ולדידה הכי פירושו מ'ט צעי עקירה שצריך שישחטנו לשם עולה
 ויהא הווייה אס' עד שיעקרו צעיר לשם עולה אס' שחטנו אס' ה'ה
 וצעי עקירה ותנא פסוקא דרר הוה שחטנו קסם כשר לעולה ולדידה
 קסם עליו דאי משום הילכתא דנישנית [דקרבן] עולה אימא דווקא ע"י
 עומד לעולה (ויהיה) אף לפני עקירה כמו שעתיד להיות כשיטמא
 י' אלא מדרבנן צעלמא כדפרשינן: **אמר** מר ה"ר ה'ה הוא בנייר.
 ויהי. כגון מזורע שמיצא לטהרו חטאת העוף ועולה העוף אס' דל
 אס' בהמה יציא. והעולה יציא מצינו ו' וה"ג ור"ך לומר כששעה
 ולן פרידה אחת של חטאת או של עולה ולכן כשהשעיר יציא צהן
 וית פריעה בשעת הפרשה מיד חל מקצת דמיו לחטאת ומקצת לעולה
 מצינו מפי שראוי להציא בטהרם אלא היכא דלמך למיוריטו
 דבקלפי (יומא דף מא.) מוסיף ומוציא חובתו מדמי חטאתו ואין מוסיף
 דרעמו' א"י שהפריש מקצת לחטאת ומקצת לעולה. ע"כ הגה"ה:

מת

מסורת הש"ס

(א) "צ"ק קי: בכורות טז.
 (ב) תמורה יא, (ג) תמורה יח.
 וצמח: ה: קרי: קטו: מנחות
 ד. פסחים עג, (ג) דברים
 (י) (א) שם, (ב) שם
 (יב) (א) יורה דעה י, (ב) תבואת
 (ח) "וע"ת מוס' פסחים עג.
 ד"ה אש ומס' שבויות יב.
 ד"ה אש ומס' וצמח: ה:
 ד"ה ה"ה נמק' ומס'
 מנחות ד. ד"ה אש שניתק
 וכו' תלריסות ומס' תמורה
 יח. ד"ה נמק',

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אשם שמתקן
וכו' שהקדישו וטעמו
"וכו' והד"ה" עם ד"ה ששטור
(ב) ד"ה דלמך קרף ס"י
מורה אשם עליו ופסולו
וכו' ואינו כלל כעולהה
דאע"ג שדברים
והד"ה עש ד"ה טעמא
עולהה וכו' לשם
לימאן הילקן לא
באמרן ככל ויתבאר
אמרין ככל ויתבאר
הי לשיט נמחק: (ג) ד"הה
ע"א נמק וכו' אשם הוא
הוא קרב וכו' דלא מבי
סוף:

הגהות מהר"ב

[illegible]

הנהגות התומכות

1. ז"ל נמסר לרועה.
2. חֵבֶת סָתָם נִרְאָה מִיּוֹתֵר
- וְעִי בְּסוֹף שְׁאֵחַ"ו. 3. ז"ל
- הו"א. 4. ז"ל וּבֶן. 5. חֵבֶת
- אוֹתוֹ נִמְחָק. 6. ז"ל אֵינֶה
- מוֹסִיף כו'. 7. ז"ל וְאִין
- מוֹסִיף וּמֵבִיא חֻבּוֹ מִדְּמֵי
- עוֹלָמוֹ. 8. ז"ל לִקְרִבֻּת
- טוֹמְאָתוֹ.

(א) משמע דלפני רבינו לא היה הגירסא בגמ' 'אמר מר הלכה היא'.